

РЕШЕНИЕ

№ 1065

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Петрова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **8893** по описа за **2021** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от О. А. С., чрез адв. К. И. срещу Решение № 20150862 от 28.06.2021 постановено по НАХД №366/2021 по описа на СРС, НО, 105 състав, с което е изменено наказателно постановление № 23-003544 от 16.12.2020г., издадено от Директор на Дирекция “Инспекция на труда Софийска област”, на [фирма], ЕИК[ЕИК], в ЧАСТТА в която по отношение на дружеството е наложена имуществената санкция в размер на 2000 лева, като е наложил имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева. Излага съображения за незаконосъобразност на издаденото НП, предвид липсата на извършено нарушение.Твърди несъставомерност на деянието, тъй като [фирма], ЕИК[ЕИК] е сключило граждански договор с А. М. Н., при абсолютна свобода на договаряне по чл. 9 ЗЗД и при условията на чл280 и сл. ЗЗД. Моли за отмяна на оспореното решение. В с.з. се представлява от адв. И., който поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира присъждане на направените по делото разноси, за които представя списък.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“ С. област, чрез юрисконсулт И., оспорва

жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на СГП, прокурор Ц. счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, V – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По делото в хода на проведеното от първоинстанционния съд съдебно следствие се установява несъмнено, че на 10.11.2020г. в [населено място], свидетелите Ц. К., Б. Т. и М. М. – инспектори при Д „ИТСО“, посетили строителен обект – строяща се жилищна сграда с магазини, ресторант, трафопост и подземен гараж, находящ се в поземлен имот с идентификатор 68134.1007.1876, УПО XV, кв.23, м.”К. вада“, [улица]. Възложител на обекта бил „К. ИНВЕСТ“ 4 О., а главен изпълнител [фирма], по силата на договор за възлагане и извършване на СМР от 02.04.2019г. По силата на споразумение от 19.11.2019г., [фирма] възлагал на „А.“Е., изпълнението на довършителните СМР на горепосочения обект. При пристигането си проверяващите заварили на обекта няколко лица, сред които и лицето А. М. Н., с ЕГН [ЕГН], който извършвал действия като общ работник. В собственооръчно попълнена декларация по чл.399 от КТ от 10.11.2020г., Н. писмено декларирал, че работи в [фирма] от 7-8 месеца на обекта на И. А., като „общ работник“, с работно време от 08:30 до 17:30 часа, с почивни дни събота и неделя, почивка от час и половина в работни дни и с трудово възнаграждение от 650 лева, като имала сключен трудов договор.

При преглед на допълнително изискани и представени документи в периода от 16 до 24.11.2020г. в сградата на Д „ИТСО“, управителят на [фирма] представил граждански договор № 46 от 01.09.2020г., сключен между , [фирма] в качеството на възложител, от една страна, и Н., в качеството на изпълнител, от друга, по силата на който последният приемал да извърши дейност като общ работник на горепосочения строителен обект. Възложителят се задължавал при изпълнение на договора, да изплати на изпълнителя възнаграждение в размер на 5900 лева до 30.11.2020г.

В писмени обяснения от 24.11.2020г. О. С., управител на [фирма], посочил, че три от лицата, работещи на граждански договор, сред които и Н. не били съгласни да работят на трудови договори по лични причини.

Съгласно справка от ТД на НАП-С., към 24.11.2020г. Н. нямал регистриран трудов договор с [фирма]. Горните констатации са отразени в нарочен протокол. Съставен е АУАН № 23-003544/24.11.2022 г., въз основа на който е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление.

При тази фактическа обстановка, за да потвърди санкционния акт, СРС е формирал правни изводи, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а нарушението по чл. 62, ал. 1 КТ вр. чл. 1, ал. 2 вр. е установено по несъмнен начин.

Решението е правилно.

Релевантен при преценката за правомерността на поведението на работодателя е моментът на проверката на контролния орган. В подробните си, последователни и логични показания св. Т. е категорична, че при проверка на строителен обект - [улица]. е заварила, т. е. непосредствено е възприела Н. да полага труд. Той собственооръчно написал в предоставената му декларация, че работи за дружество на длъжност общ работник с месечно трудово възнаграждение в размер на 380 лв., с

определено работно време от 08:30 ч. до 17:30 ч., час и 30 минути обедна почивка, почива събота и неделя, с трудово възнаграждение от 650 лв.месеечно. При справка в НАП контролните органи установили, че Н. е с прекратено трудово правоотношение от 28.07.2020г. В хода на проверката е представен граждански договор № 0046 от 01.09.2020г. с който на А. Н. е възложено да изпълнява работа като общ работник в срок до 30.11.2020г.. срещу възнаграждение от 5 900 лева. Фактически извършваната от лицето дейност има еднообразен и постоянен характер и съдържа характеристиките на срочно трудово правоотношение. Лицето работи в обект на дружеството, при която дейност трябва да спазва трудова дисциплина и уговорено работно време, както и самият той е декларирал. Заявеното от управителя на дружеството, както и от работника, че не желае да сключи трудов договор не освобождава работодателя да уреди трудовите си правоотношения с работника съгласно изискванията на чл.62, ал.1 КТ. В тази връзка правилен е изводът на първоинстанционния съд, че възникналото правоотношение по своята правна природа е трудово, а не по договор за поръчка, както твърди касационния жалбоподател. Съгласно чл. 280 ЗЗД, при този договор довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния действия. Конкретно възложена задача. Договорът за поръчка е едностранен - възникват задължения само да довереника,договорът може да стане несъвършено двустранен договор, ако в хода на изпълнението на поръчката довереникът претърпи вреди или понесе разноски. Безвъзмезден е – доверителят не дължи на довереника възнаграждение. Това правило има диспозитивен характер. Страните могат да уговорят възнаграждение- договорът става възмезден и двустранен. К.- Неформален. Но чл. 292,ал.3 от ЗЗД сочи, че когато поръчката е дадена за придобиване на вещни права върху недвижими имоти от името на довереника, договорът трябва да бъде сключен писмено с нотариална заверка на подписите.При така уредената хипотеза договорът е формален. Договорът е свързан с личността на довереника, която е съществен елемент от съдържанието на договора. Поначало довереникът не може да възлага другиму изпълнението на поръчката (смъртта на довереника прекратява договора). Предмет на договора за поръчка е извършването на правни действия (не е изрично посочено в закона, но е безспорно в практиката и в теорията). Тези правни действия могат да бъдат- Сделки или Юридически постъпки - напр. извършване на плащане.

Очевидно е, че в случая с Договора за поръчка се прикриват трудови правоотношения, защото с него са уговорени време, място начин на изпълнение, конкретни трудови функции на лицето, възмездност- получаване на трудово възнаграждение в посочен размер, а не извършването на правни действия от името на доверителя. Отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения - чл. 1, ал. 2 от КТ, за което следва да се сключи трудов договор в писмена форма, съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ.

Следва да се има предвид, че самото нарушение е формално и е довършено с постъпването на работа на работника без да има сключен трудов договор. Нарушението е описано в АУАН и наказателното постановление пълно, ясно и точно, като констатациите на административнонаказващия орган се потвърждават от доказателствата по делото. АУАН е съставен в съответствие с изискванията на чл. 42 ЗАНН, а наказателното постановление е съобразено с тези на чл. 57, ал. 1 ЗАНН. В този смисъл правилно актосъставителят, административнонаказващият орган и районният съд са приели, че установеното нарушение е такова по чл. 62, ал. 1 КТ във

вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, съгласно които отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и трудовият договор се съставя в писмена форма. В случая липсва сключен писмен трудов договор.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Настоящият състав на АССГ споделя изводите на СРС за намаляване размера на имуществената санкция до минималния такъв, тъй като посочените в НП мотиви, че нарушението засяга основни трудови и осигурителни права на работника не представляват аргумент за налагане на завишена санкция. Тези права биват засегнати винаги и от всички нарушения на разпоредбите на КТ. Вярно е, че степента на обществена опасност може да е различна, но за конкретното нарушение, за което е предвидена минимална санкция от 1500 лева, не се установяват по делото никакви установени факти и утежняващи отговорността обстоятелства.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

На основание чл. 221, ал. 2, предл.1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, V касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20150862 от 28.06.2021 постановено по НАХД №366/2021 по описа на СРС, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], партер, представлявано от управителя О. А. С., а заплати на ДИТ-Софийска област сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: